

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 849/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited, 83 83 Ducie Street, Manchester, Veľká Británia, zastúpenej usadeným euroadvokátom Mgr. Michalom Jendrulekom, Citorínska 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 23 Er 1087/2014 z 11. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited, 83 83 Ducie Street, Manchester, Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 23 Er 1087/2014 z 11. júla 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla najmä:

„Dňa 05.08.2016 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené uznesenie Okresného súdu Galanta sp.zn. 23Er/1087/2014 zo dňa 11.07.2016, ktorým Okresný súd Galanta v exekučnej veci oprávneného CD Consulting s.r.o... Praha 1, Česká republika proti povinnému [REDAKOVANÉ],... v exekučnej veci o vymoženie 504,- Eur s prísl. vedenej súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] pod sp.zn. Ex 31668/14 zastavil exekúciu vedenú pod sp. zn. 23Er/1087/2014, Ex 31668/14.

Proti tomuto uzneseniu Okresného súdu Galanta podáva sťažovateľ sťažnosť na Ústavný súd...

Podľa názoru právneho zástupcu sťažovateľa napadnuté uznesenie je založené na tom, že pôvodný oprávnený - spoločnosť CD Consulting s.r.o. bol ako procesné legitimovaný subjekt povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie bez ohľadu na zmenu hmotnoprávnej vecnej aktívnej legitimácie na sťažovateľa a na tom základe, že pre nedoplnenie návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky, o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného s povinným, ktorá povinnosť sa vzťahuje aj na pôvodného oprávneného ako indosatára, zastavil exekúciu podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku. Súd však neskúmal, či pôvodný oprávnený CD Consulting s.r.o. mal nejaké rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, hoci uviedol, že práve CD Consulting s.r.o. mal povinnosť doplniť v lehote do 22.1.2016 návrh na vykonanie exekúcie o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku práve na základe § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Pritom však Okresný súd Galanta zámerne neskúmal,

či vôbec tento oprávnený nejaké vlastné vzťahy s povinným má. CD Consulting svoju povinnosť splniť nemohol, pretože žiadne vlastné vzťahy s povinným nemal... Právny zástupca sťažovateľa upozorňuje na skutočnosť, že Okresný súd Galanta bol povinný ešte pred zastavením exekúcie pripustiť zmenu oprávneného. Keďže ani len nerozhodol o návrhu súdneho exekútora na pripustenie zmeny oprávneného, porušil celkom zjavne právo na prístup k sudu sťažovateľa.

Právny zástupca sťažovateľa je toho názoru, že v danom prípade bolo potrebné, aby Okresný súd Galanta uplatnil taký výklad § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, ktorý je ústavnokonformný a aj realizovateľný...

Okresný súd Galanta však zastavil exekúciu bez toho, aby rozhodol o návrhu súdneho exekútora na pripustenie zmeny oprávneného do 60 dní (zákonná lehota), čím celkom jednoznačne zamedzil sťažovateľovi právo na súd vrátane práva na prístup k sudu ako zložky práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu.

... právny zástupca sťažovateľa poukazuje na skutočnosť, že prostriedok nápravy zavedený od 01.7.2016 v § 3 zákona č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý umožňuje podať návrh na obnovu konania v prípade, ak právoplatný rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a exekúcia vykonávaná na jeho podklade bola zastavená, pretože vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvne podmienky, 2. obmedzenia alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo 3. rozpor so dobrými mravmi alebo so zákonom, sa netýka zastavenia exekúcie z dôvodu nedoplnenia návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, ale iba v prípade zastavenia exekúcie podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku v spojitosti s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

Sťažovateľ namieta aj porušenie článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a to konkrétne porušenie práva na pokojné užívanie majetku, ktorý predstavuje vymáhaná pohľadávka sťažovateľa, vo vzťahu ku ktorej došlo v dôsledku zastavenia exekúcie k definitívnej strate nádeje na jej zhotovenie, pretože

vzhľadom na vyššie uvedené znenie § 3 zákona č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, túto vymáhanú pohľadávku už nie je možné ďalej vymáhať v obnovenom konaní, keďže to je umožnené iba v prípade zastavenia exekúcie podľa § 243f ods. 6 v spojení s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a nie v prípade zastavenia exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku pre nedoplnenie návrhu na vykonanie exekúcie...

Odobratie majetku bez zaplatenia sumy opodstatnene sa vzťahujúcej na jej hodnotu bežne tvorí neprimeraný zásah, ktorý nemôže byť ospravedlnený podľa článku 1 Protokolu č. 1. Na to, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do spravodlivej rovnováhy medzi kolidujúcimi zásahmi, mal súd zastaviť exekúciu podľa § 243f ods. 6 v spojení s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, aby mohol sťažovateľ opäť uplatniť svoj nárok na súde v obnovenom konaní. Keďže ale došlo k zastaveniu exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, sťažovateľ nemohol uplatniť dôvod obnovy konania podľa § 3 zákona č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov...

Podľa názoru právneho zástupcu sťažovateľa daným uznesením jednoznačne došlo k strate nádeje sťažovateľa na zhmotnenie jeho už judikovanej pohľadávky. “

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že namietanými rozhodnutiami okresného súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, zrušil namietané rozhodnutia okresného súdu v označených častiach a priznal jej trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05, I. ÚS 539/2016).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 539/2016).

Okresný súd Galanta v relevantných častiach napadnutých uznesení uviedol:

«Na návrh oprávneného sa dňa 18.7.2014 začalo exekučné konanie na vymożenie ulożenej povinnosti vo výške 504,- Eur s prísl. zmenkovej odmeny 1,68 Eur a trov exekúcie, na základe exekučného titulu - vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu v Martine, sp. zn. 5C/200/2013 zo dňa 3.3.2014.

V priebehu konania, dňa 29.1.2016, doručil súdny exekútor súdu podanie spoločnosti Private Capital Investments Limited,... označené ako Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Spolu s uvedeným podaním doručil exekútor aj oznámenie o zmene oprávneného a návrh na pripustenie zmeny účastníka konania spolu s Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.12.2015...

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s podaním súdneho exekútora zo dňa 20.1.2016, s doplnením návrhu na vykonanie exekúcie od spoločnosti Priváte Capital Investments Limited zo dňa 20.1.2016 a s dôkazmi predloženými spolu s týmto podaním. Súd dospel k záveru, že nedošlo k splneniu povinnosti ustanovenej v § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, a to k doplneniu návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v zákonnej lehote 30 dni zo strany oprávneného. Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie od spoločnosti Priváte Capital Investments Limited zo dňa 20.1.2016 súd považuje za irelevantné, nakoľko doposiaľ nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým súd pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného, a teda uvedená spoločnosť nie je účastníkom konania, nemá aktívnu legitimáciu v tomto konaní a jediným oprávneným v predmetnej exekúcii je spoločnosť CD Consulting, s.r.o. Oprávnený si svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v stanovenej lehote nesplnil,

na základe čoho súd exekúciu v zmysle § 57 ods. 2 v spojení s § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastavil.

Súd pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi oprávneným a spoločnosťou Priváte Capital Investments Limited dňa 23.12.2015, bola uzatvorená v prvý deň účinnosti zákona č.438/2015 Z.z., ktorým došlo k novelizovaniu Exekučného poriadku, a to práve doplnením povinnosti uloženej oprávnenému v § 39 ods. 4 Exekučného poriadku (a na to nadväzujúcich prechodných ustanovení § 243f Exekučného poriadku). Napriek skutočnosti, že nemožno spochybníť právo oprávneného postúpiť takúto pohľadávku na iný subjekt, v kontexte prijatej novely (ktorej obsah musel byť v čase podpisu Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok obom zmluvným stranám známy) a s poukazom na argumentáciu spoločnosti Priváte Capital Investments Limited uvedenú v podaní zo dňa 20.1.2016 („spoločnosť nie je prvotným ani iným majiteľom cenného papieru - vlastnej zmenky; nie je indosatárom a teda svoje právo nepreukazuje nepretržitým radom indosamentov; nemá žiaden vlastný vzťah s povinným“) vyhodnotil súd tento postup ako účelové obchádzanie zákona, ktorého cieľom je vyhnúť sa opisu rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku. Ako vyplýva z exekučného titulu, oprávnený (teda spoločnosť CD Consulting, s.r.o.) je indosatárom v predmetnom zmenkovom vzťahu, a má povinnosť preukázať vyššie(uvádzané skutočnosti, opísané v § 39 ods. 4 Exekučného poriadku.)»

III.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 539/2016).

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým okresný súd dospel vo svojich uzneseniach, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ sťažovateľka namieta, že okresný súd použil v jej veci ústavne nekonformný výklad ustanovení Exekučného poriadku, s týmto jej tvrdením sa ústavný súd nestotožňuje. Výklad, ktorý sťažovateľka podáva, považuje ústavný súd za prísne formalistický, ktorý nezohľadňuje účel zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok. Povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným má každý oprávnený, ak je podkladom na vykonanie exekúcie rozhodnutie, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou.

V prípade, že vymáhaná pohľadávka bola postúpená pôvodným veriteľom, je nový veriteľ (oprávnený v exekučnom konaní) povinný opísať vlastné vzťahy s povinným, na základe ktorých vznikol samotný hmotnoprávny vzťah medzi povinným a pôvodným veriteľom.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že okresný súd „mal súd zastaviť exekúciu podľa § 243f ods. 6 v spojení s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, aby mohol sťažovateľ opäť uplatniť svoj nárok na súde v obnovenom konaní...“, ústavný súd, nemajúc dôvod odchyliť sa od doterajšej judikatúry (napr. I. ÚS 539/2016), zdôrazňuje, že zastaviť exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku je možné iba vtedy, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Pokiaľ sťažovateľka, resp. jej právny predchodca ako oprávnený v exekučnom konaní, návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku nedoplnila o opísanie rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným s odôvodnením, že žiadne vlastné vzťahy s povinným nemá, okresný súd nemohol preskúmať rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, a po jeho preskúmaní prípadne exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

Ústavný súd považuje v závere za potrebné uviesť, že pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že nemá žiadne vlastné vzťahy s povinným, a zároveň žiada, aby bolo exekučné konanie zastavené v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, toto jej tvrdenie vedie ústavný súd k úvahám o tom, že sťažovateľka si bola dobre vedomá skutočností, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, spĺňa podmienky uvedené v § 57

ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a celý postup sťažovateľky v exekučnom konaní bol tak iba jej snahou obísť povinnosti zavedené novelou Exekučného poriadku (zákon č. 438/2015 Z. z.), a vyhnúť sa tak zastaveniu exekučného konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal (m. m. I. ÚS 539/2016).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016